

Eleccions al Consell de la República

written by Joan Fonollosa | 4 de febrer de 2025

La dimissió del president Puigdemont com a president del Consell de la República ha fet que es convoquin eleccions per substituir-lo. Les votacions seran telemàtiques des del dia 8 de febrer a les 9 hores fins al dia 12, també a les 9 del matí. Poden votar tots els registrats al Consell.

El Consell és, a hores d'ara, una entitat moribunda. Però també és un element clau per a aconseguir la independència a curt termini: sense el Consell tot serà –ja ho és– molt més difícil i es perdran moltes oportunitats. Diguem-ho clar: **en aquestes eleccions s'hi juga el ser o no ser del Consell i també una gran part de les possibilitats que Catalunya pugui esdevenir independent durant la nostra generació**. La pregunta, doncs, és si el nou president podrà ressuscitar-lo. Per tant, faig una crida a tothom que pugui perquè voti: totes les il·lusions de l'1-0, tota la feina feta del 2010 ençà, i el patiment de tants i tants represaliats, estan en joc.

No sé quants dels més de cent mil inscrits que vàrem arribar a ser podem encara votar: si he de fer cas del resultat dels contactes que he fet els darrers dies, en són molt pocs comparat amb aquesta xifra. Una bona part de les persones amb qui he parlat m'han dit que s'han donat de baixa i no en volen saber res. Però també es veu que moltes de les baixes que es van fer no s'han tramitat, de manera que hi ha un cert gruix de persones que creuen que ja no hi són inscrits, però sí que encara ho són i conserven, per tant, el dret de vot. **A elles m'adreço molt especialment perquè votin, i els demano que ho facin precisament per les mateixes raons per les quals van voler donar-se de baixa.**

La qüestió, ara, és quin dels candidats està en millors

condicions per aconseguir la feina hercúlia de ressuscitar el mort. Permeteu-me que us faci avinent el meu parer.

Hi ha sis candidats que dit de manera ràpida es poden classificar en tres categories: dos candidats folklòrics, dos que no guanyaran però que, si recullen molts vots, poden fer que perdin els altres i dos candidats amb possibilitats reals.

Dels dos primers, poca cosa hi ha a dir. Un, en Toni Castelló, ja diu d'entrada que no pretén guanyar i es presenta només per raons testimonials; bé, testimoni fet. De l'altre, en Lluís Felipe Lorenzo, només diré que el seu programa em sembla esperpèntic.

En Jordi Castellà ja va ser candidat a les darreres eleccions i té el suport del Cercle Català de Negocis. Més enllà de les possibilitats que això li pugui proporcionar i de les seves característiques personals, el problema principal que li veig és que proposa com a única via d'actuació per aconseguir la independència és el que ell anomena la "via guineana", bàsicament aconseguir que les Nacions Unides ens reconeguin el dret d'autodeterminació. No dic pas que sigui una mala idea ni que no s'hagi de fer, al contrari; però jugar-s'ho tot a una sola carta –i més aquesta– em sembla molt arriscat. El problema és molt més complex que això i, no ho oblidem, el que prima en política internacional són els interessos: per què ens ho han de reconèixer? Què hi guanyen els estats de tot el món enfrontant-se a Espanya? Què els podem oferir per fer-los fer el pas? De tot això no en parla, sembla que confia que ho aconseguirem perquè és una qüestió de drets humans. Francament, plantejat així em sembla fer volar coloms.

Montserrat Duran es presenta al capdavant d'un col·lectiu anomenat "REvolucionem-nos", que cal reconèixer que ha fet una molt bona feina de màrqueting previ. Aquest col·lectiu es presenta com "les bases del Consell", però quan grates una mica t'adones que aquestes "bases" no van més enllà, essent generosos, d'una trentena de persones de poc més de cinc o sis

Consells Locals. A més, és l'única dona candidata, la qual cosa li dóna ja d'entrada un cert percentatge de vots. Si mirem el seu programa, parla molt de reforçar el Consell i com fer-ho –cosa que està molt bé– però fa l'efecte que creu que la independència vindrà gairebé a conseqüència d'això: cap proposta d'actuació internacional, cap pla d'acció més enllà de “confrontar-nos” amb les institucions espanyoles, franceses i autonòmiques. Com en el cas anterior, tot això està molt bé i s'ha de fer, però falten més coses, moltes més coses.

Sobre en Toni Comín no em vull estendre gaire. És una persona prou coneguda i darrerament té molts problemes en els quals no vull entrar. Només diré que, siguin certes o no les acusacions de tota mena que està rebent, si estem d'acord en el fet que el Consell es troba en una situació crítica, encomanar-li el redreçament precisament a un dels principals responsables que l'han portat fins aquí no sembla una bona idea.

Finalment, hi ha en Jordi Domingo. El conec de fa anys i he tingut ocasió de col·laborar amb ell a Constituïm i de compartir diverses iniciatives després. Com a Cònsol Major del Consolat de Mar ha fet una tasca impagable per al prestigi de Catalunya al món i això li ha donat una xarxa molt important de contactes internacionals, a més dels que ja ha fet ell mateix en la seva llarga trajectòria personal i professional. És una persona amb llarga experiència internacional, un cap ben moblat i, sobretot, té una característica que el fa una *rara avis* en la política d'avui: no només escolta, sinó que pren en consideració el que se li diu; per tant, és capaç de treballar en equip de veritat. El seu programa és sòlid, molt complet i ben treballat: si fem l'exercici de comparar-lo amb els dels altres candidats, simplement no hi ha color.

En resum, la meva proposta és que:

- 1. Tots els que hàgiu estat inscrits del Consell en algun moment comproveu si encara podeu votar.**
- 2. Tots els que pugueu votar, feu-ho: és la darrera**

oportunitat de salvar una eina bàsica per a la independència.

3. Voteu per Jordi Domingo.